Η μικρή μηχανή που μπορούσε

Τσαφ τσουφ, τσαφ τσουφ... Το μικρό τρένο κινείται πάνω στις ράγες. Είναι ένα χαρούμενο μικρό τρένο. Τα βαγόνια της είναι γεμάτα παιχνίδια για τα μικρά αγοράκια και κοριτσάκια. Ένα σωρό παιχνίδια μεταφέρει. Κουκλάκια, ζωάκια λούτρινα, τρενάκια ακόμη κι ένα μωρό ελεφαντάκι. Είναι όλα υπέροχα. Πόσο θα χαρούν τα παιδιά σαν πάρουν τα δώρα τους, σκέφτονταν το μικρό τρένο. Όμως, ενώ έφτασε στους πρόποδες ενός βουνού το μικρό τρένο σταμάτησε. Τα παιχνίδια άρχισαν να ανησυχούν. «Μα γιατί σταμάτησε το τρένο;» έλεγαν καθώς συζητούσαν και έβρισκαν κάθε πιθανό λόγο που μπορούσε να είχε συμβεί αυτό.

Εκείνη την δύσκολη στιγμή ένα μεγάλο τρένο πέρασε δίπλα. «Βοήθεια», φώναξε το μικρό μας τρένο. «Βοήθεια! Φοβάμαι πως δεν μπορώ να ανέβω ετούτο το ψηλό βουνό, είπε ξανά. Η μηχανή μου χάλασε. Βοήθεια φώναζαν όλα τα παιχνίδια και το παρακαλούσαν για βοήθεια». Το μεγάλο τρένο σταμάτησε. «Δεν μπορώ να σε βοηθήσω», είπε στο τρενάκι μας. «Εγώ κουβαλάω ανθρώπους, δεν μπορώ να σε σπρώξω για να ανέβεις το βουνό». Έτσι είπε το μεγάλο τρένο κι έφυγε αμέσως για να συνεχίσει τον δρόμο του.

Ω συμφορά! Το μικρό μας τρένο καθώς και όλα τα παιχνίδια δεν ήξεραν τι να κάνουν μέχρι που λίγη ώρα αργότερα άκουσαν ένα άλλο τρένο να πλησιάζει. Ήταν ένα τρένο παλιό, γέρικο, που δεν μπορούσε καν να σφυρίξει.

«Σε παρακαλούμε, σε παρακαλούμε φώναζε το τρένο και τα παιχνίδια μαζί στο γέρικο τρένο που πλησίαζε. Σε παρακαλώ, έχω τόσα παιχνίδια να πάω στα παιδιά. Βοήθησέ με να περάσω το ψηλό βουνό που βρίσκεται μπροστά μου.»

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω», είπε το γέρικο τρένο. «Δεν με βλέπεις; Είμαι τόσο κουρασμένο. Με δυσκολία καταφέργω να προχωρήσω. Λυπάμαι πολύ. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ. Δεν μπορώ»... μουρμούριζε το γέρικο τρένο καθώς απομακρύνοντας.

Το τρενάκι μας, όμως, και όλα τα παιχνίδια μαζί στιγμή δεν έπαψαν να πιστεύουν. Περιμέναν ώρες μέχρι που κάποια στιγμή ένα άλλο τρένο εμφανίστηκε, ένα τρένο μικρό.

«Είναι πολύ μικρό αυτό το τρένο για να μας τραβήξει», σκέφτηκε το δικό μας τρένο. Όμως, παρότι μικρό το τρένο που μόλις περνούσε ήταν τόσο χαρωπό, χαμογελαστό και σφύριζε με όρεξη.

«Σε παρακαλούμε, σε παρακαλούμε φώναζε το τρένο μας και τα παιχνίδια μαζί, βοήθησέ μας να περάσουμε το ψηλό βουνό ώστε όλα τα παιδιά να πάρουν τα παιχνίδια τους.»

Το μικρό τρένο δεν ήξερε πώς να τους βοηθήσει, όμως δεν ήθελε να είναι δυστυχισμένα τα παιδιά που δεν θα έπαιρναν τα παιχνίδια τους. Αφού σκέφτηκε λίγο άρχισε να σπρώχνει το τρένο μας και να λέει

«Νομίζω πως μπορώ. Νομίζω πως μπορώ. Νομίζω πως μπορώ». Κι όλο έσπρωχνε με όρεξη και σφύριζε. Το μικρό μας τρένο άρχισε να κινείται σιγά σιγά.

«Νομίζω πως μπορώ. Νομίζω πως μπορώ», έλεγε το μικρό τρένο κι όλο και πήγαινε πιο γρήγορα και με σταθερή ταχύτητα. «Νομίζω πως μπορώ. Νομίζω πως μπορώ έλεγε πιο γρήγορα».

Επιτέλους, έφτασε στην κορυφή του ψηλού του βουνού και φώναξε με χαρά «Το ήξερα πως μπορούσα» και σφύριξε.

Το τρένο μας έφτασε στον προορισμό του. Τα παιδιά πήραν τα παιχνίδια τους και το τρένο μας πήρε ένα σπουδαίο μάθημα. . .

Υπάρχουν τόσα πράγματα που μπορούμε να κάνουμε, αν απλά προσπαθήσουμε, αν πούμε . . .

ΠΙΣΤΕΥΩ ΠΩΣ ΜΠΟΡΩ!